

Επιστολή των ρουμάνων αγιορειτών πατέρων της Σκήτεως του Τιμίου Προδρόμου Αγίου Όρους.

Τελευταία ενημέρωση: 05-09-2017 | 15:11:07 Από: aktines.blogspot.gr

Ἡ παροῦσα ἀνοικτὴ ἐπιστολὴ ἔχει γραφεῖ μὲ ἓνα σκοπὸν: τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἀλήθειας ἢ ὅποια βάνουσα ἔχει διαστραφεῖ ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ δικαίου τῆς Σκήτεως Τιμίου Προδρόμου Ἁγίου Ὁρους ἀρχιμ. Ἀθανασίου, ἢ ὅποια δημοσιοποιήθηκε στὰ ἑλληνικὰ, ἀγγλικὰ καὶ φυσικὰ καὶ στὰ ρουμανικὰ στὶς 26 Ἰουνίου 2017 μὲ ἀρ. πρωτ. 169.

Ἄξιο παρατήρησις εἶναι ἐπίσης τὸ γεγονὸς ὅτι πρωτοεμφανίστηκε ἡ ἐπιστολὴ στὸ διαδίκτυο στὸν ἐπίσημο ιστότοπο τοῦ πατριαρχείου Ρουμανίας, τὸ ὅποιο ἀναπαράγει ὡς - δῆθεν- σχολιασμὸ τὰ βασικὰ ψεύδη τῆς ἐπιστολῆς. Ἡ συγκεκριμένη ἐπιστολὴ ἐπιχειρεῖ σὲ πολλαπλὰ ἐπίπεδα νὰ συσκοτίσει τὴν ἀλήθειαν περὶ τῶν ἐντὸς τῆς Σκήτεως γεγονότων: ἀφ' ἑνὸς ἀποκρύπτει τὸσο τὸ γεγονὸς ὅσο καὶ τὰ ἐπακόλουθα τῆς διακοπῆς μνημοσύνου (οἱ λόγοι ποὺ ὠδήγησαν σ' αὐτὴν ἐξηγοῦνται στὸ δεύτερο τμῆμα τῆς παρούσας μελέτης),-ἀρχικὰ- ΟΛΗΣ τῆς Σκήτεως, ἀφ' ἑτέρου δέ, προσπαθεῖ νὰ συγκαλύψει τὴν ἐμπλοκὴ τῆς κυριάρχου Μονῆς, τῆς Ἱ.Μ.Μ. Λαύρας, ἢ ὅποια κἀνοντας κατάχρησιν ἐξουσίας, κατὰ πλήρη καταπάτησιν σχεδὸν τοῦ συνόλου τοῦ ΚΧΑΟ (Καταστατικὸς Χάρτης τοῦ Ἁγίου Ὁρους), ἐπιχείρησε νὰ καταπνίξει τὴν ὀρθόδοξον ὁμολογιακὴν στάσιν τῶν μοναχῶν τῆς Σκήτεως.

Τέλος νὰ σημειωθεῖ κάτι ποὺ ἤδη ἔχει ἐλεγχθεῖ ἀπὸ τὴν δημοσιευθεῖσα ἐπιστολὴ τοῦ μέλους τῆς γεροντικῆς συνάξεως τῆς Σκήτεως, γέροντος ἱερ. Παΐσιου: ἡ ἐπιστολὴ τοῦ γ. Ἀθανασίου παρουσιάζεται ὡς ἡ ἐπίσημη θέσις τῆς διοικήσεως τῆς Σκήτεως περὶ τῶν ἐν αὐτῇ γεγονότων, γι' αὐτὸ καὶ ὑπογράφεται μὲ τὴν στερεότυπην ἔκφρασιν “ἀρχιμ. Ἀθανάσιος καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί”, ἐνῶ ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι οὐδέποτε παρουσιάσθηκε ἡ ἐπιστολὴ στὴν σύναξιν, οὔτε φυσικὰ ἔλαβε ἔγκρισιν νὰ δημοσιευθεῖ- ἀποτελεῖ δηλ. προσωπικὴ ἐπιστολὴ τοῦ δικαίου καὶ ὄχι τῆς Σκήτεως... Ἀπόδειξις τούτου εἶναι ὅτι ὅταν δημοσιοποιήθηκε ἡ προμνημονευθεῖσα ἐλεγκτικὴ ἀνοικτὴ ἐπιστολὴ τοῦ γ. ἱερ. Παΐσιου, αὐτὸς ἀμέσως παύθηκε τῆς Γεροντίας καὶ “τιμωρήθηκε” μὲ τὴν μετάθεσίν του στὸ διακόνημα τοῦ βοηθοῦ (ὑποτακτικοῦ) κηπουροῦ...

Τὸ ἱστορικὸν τῶν γεγονότων τῆς Ἱ.Κ. Σκήτεως Τιμίου Προδρόμου

Τὸν Αὐγούστου τοῦ 2016 σὲ συζήτησιν στὸ ἀρχονταρῆκον τῆς Σκήτεως τοῦ Τιμίου Προδρόμου, ὁ γέρων Σάββας Λαυριώτης παρεκάλεσε τὸν δικαῖον τῆς Σκήτεως γέροντα Ἀθανάσιον, νὰ τὸν συνοδεύσῃ στὴν Ρουμανίαν, γιὰ μίαν σειρὰ ὁμιλιῶν σχετικὰ μὲ τὸ ζήτημα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὁ ὅποιος κηρύχθηκε καὶ νομιμοποιήθηκε τελικὰ στὴ Σύνοδον τῆς Κρήτης, οἱ ὁποῖες ἔπρεπε νὰ δοθοῦν τὸ Φθινόπωρον. Πλὴν ὁ γέρων Ἀθανάσιος ἐπρόβαλλε κώλυμα ἕνεκα τῶν συνεχιζομένων ἐργασιῶν ἐντὸς τῆς Σκήτεως, καὶ ἐπρότεινε ἀντ' αὐτοῦ νὰ μεταβεῖ στὴ Ρουμανίαν ὁ προϊστάμενος τῆς Σκήτεως γέρων Ἐφραίμ, χαρακτηριστικὰ εἶπε: “θὰ στείλω τὸν π. Ἐφραίμ, ὁ ὅποιος οὕτως ἢ ἄλλως εἶναι καὶ πρὸ ἐνημερωμένος στὰ σχετικὰ ζητήματα ἀπὸ ἐμένα”. Ὁ γ. Ἐφραίμ, ὄντας παρὼν στὴ συζήτησιν, ἐπρότεινε ἀπὸ τὴν πλευρὰν του νὰ σταλθεῖ, ἐκ μέρους τῆς Σκήτεως, ὁ π. Γεράσιμος ἐφ' ὅσον ἐτύγχανε καλύτερος γνώστης τῆς ἑλληνικῆς ἀπὸ τὸν ἴδιον, ὁπότε καὶ θὰ ἐδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς μεταφραστὴς τοῦ γ. Σάββα. Σὲ αὐτὸ συμφώνησε ὁ γ. Ἀθανάσιος, ὁ ὅποιος χαρακτηριστικὰ εἶπε: “νὰ πάει καὶ ὁ π. Γεράσιμος ὡς μεταφραστὴς”. Πλὴν ὁ π. Γεράσιμος γιὰ λόγους ἀσαφεῖς δὲν δέχθηκε τελικῶς τὴν διακονίαν αὐτὴν, ὁπότε καὶ δὲν συμμετεῖχε στὶς ὁμιλίαις ποὺ ἐδόθησαν στὴν Ρουμανίαν. Τὸ σημεῖον αὐτὸ δὲν εἶναι ἄνευ σημασίας, καθὼς μετὰ τὴν ἐπιτυχὴ ἐξέλιξιν τῶν ὁμιλιῶν ἐζητήθησαν ἐξηγήσεις ἀπὸ τὸν δικαῖον γ. Ἀθανάσιον, τόσο ὑπὸ τοῦ πατριαρχείου Ρουμανίας ὅσο καὶ ὑπὸ τῆς Ἱ.Μ.Μ. Λαύρας αὐτός, δυστυχῶς γιὰ τὴν ἀλήθειαν τῶν γεγονότων, ἀρνήθηκε τὴν ὅποιανδήποτε ἀνάμειξιν, καθὼς καὶ τὸ ὅτι ἦταν αὐτὸς ποὺ εἶχε ὀρίσει στοὺς ὑπ' ὄψιν μοναχοὺς τὴν ὑπακοὴν αὐτῆς τῆς διακονίας.

Άναφορικῶς τώρα μέ τὰ τεκταινόμενα ἐντὸς τῆς Σκήτεως, κατόπιν ζυμώσεων μεταξύ τῶν πατέρων, καὶ ὑπὸ τὸ βάρος τῆς θεολογικῆς κριτικῆς ἐπὶ τῶν ἀποφάσεων τῆς “συνόδου” τῆς Κρήτης τοῦ Ἰουνίου τοῦ 2016, ἡ γεροντικὴ Σύναξη τῆς Σκήτεως τῆς 4ης Δεκεμβρίου 2016 (π. ἡμ.) ἀποφάσισε πλειοψηφικῶς, μέ ψήφους 5-1 (νὰ σημειωθεῖ ὅτι ὁ μόνος μειοψηφῶν ἦταν ὁ δικαῖος γ. Ἀθανάσιος), τὴν διακοπὴ τοῦ πατριαρχικοῦ μνημοσύνου, καθόσον ἦταν ὁ πατριάρχης Βαρθολομαῖος ποὺ προήδρευσε τῆς αἰρετικῆς ψευδοσυνόδου. Ἡ ἀπόφαση αὐτὴ ἐλήφθει μέ χρονικὸ ὀρίζοντα ἐνὸς μηνός, δηλ. μέχρι τὴν πανήγυρη τῆς Σκήτεως 6 Ἰανουαρίου 2017, μέ σκοπὸ νὰ συγκεντρωθεῖ στὸ μεταξύ ἀρμόδιο θεολογικὸ ὑλικό, τὸ ὁποῖο θὰ ἀποδείκνυε τὴν ἀνάγκη μονίμου διακοπῆς τοῦ μνημοσύνου, οὕτως ὥστε τοῦτο νὰ γίνεῖ κατανοητὸ καὶ ἀπὸ τοὺς ὑπολοίπους πατέρες. Χαρακτηριστικὰ ἐδῶ νὰ σημειώσουμε τὴν στάση τοῦ ἱερ. Δανιὴλ, ὄντος μέλους τῆς Συνάξεως τῆς Σκήτης, ὁ ὁποῖος διαφωνῶν πρὸς τὴν στάση τῶν ὑπολοίπων μελῶν τῆς Συνάξεως σχετικὰ μέ τὸν Οἰκουμενισμό, ἄφησε ἐπιστολὴ πρὸς αὐτὴν ἀναφέροντας τὴ βούλησίν του ν’ ἀποχωρήσει ἐξ αὐτῆς, ζητώντας ταυτοχρόνως καὶ ἀπολυτήριο.

Ἀρχῆς γενομένης τῆς 4ης Δεκεμβρίου 2016, ὅλοι οἱ ἱερεῖς τῆς Σκήτεως, στὴν ἐφημερία ποὺ ἔπαιρναν στὸν Κυριακὸ Ναὸ, σεβόντουσαν τὴν σχετικὴ ἀπόφαση τῆς Συνάξεως, ὅποτε καὶ δὲν μνημόνευαν τὸν πατριάρχη. Μάρτυρες τοῦ γεγονότος ἀποτελοῦν οἱ ἱερομόναχοι Παῖσιος, Ἰωήλ, Καλλίνικος καὶ ἱεροδιάκονος Ματθαῖος, οἱ ὁποῖοι ἦσαν καὶ οἱ μόνοι λειτουργοὶ τῆς Σκήτεως. Ἐξαίρεση ἀποτέλεσε ὁ δικαῖος γ. Ἀθανάσιος, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν ἐν λόγω περίοδο δὲν λειτουργοῦσε. Μετὰ παρέλευση μίας ἐβδομάδος ἀπὸ τὴν λήψη τῆς ἀποφάσεως, ἔγινε γνωστὸ ἀπὸ τὸν ἱερ. Καλλίνικο τῶν πιέσεων ποὺ δεχόταν ἀπὸ τὸν δικαῖο νὰ ἐπαναλάβει τὸ πατριαρχικὸ μνημόσυνο. Κατόπιν ἐρωτήσεως ὑπὸ μελῶν τῆς Συνάξεως πρὸς τὸν γ. Ἀθανάσιο γιὰ τὰ ἀνωτέρω, αὐτὸς ἀπάντησε: “ἐὰν τὰ μάθει αὐτὰ ἡ Λαύρα, θὰ μᾶς πετάξουν ἔξω ἀπὸ τὴν Σκήτη”.

Στὶς 15 Δεκεμβρίου 2016, τελικῶς ἐμφανίστηκε στὴ Σκήτη μία ἐπιτροπὴ τῆς Ἰ.Μ.Μ.Λαύρας ἀποτελούμενη ἀπὸ τοὺς: ἡγ. Πρόδρομο, γ. Νικόδημο καὶ γ. Ἀβραάμ. Συνεκλήθη σύναξη τῆς ἀδελφότητος καὶ ὁμοῦ μετὰ τῆς λαυρεωτικῆς ἐπιτροπῆς ἔγινε συζήτηση ποὺ διήρκησε 41/2 ὥρες. Κατὰ τὴν συζήτηση ἡ ἐπιτροπὴ παρουσίασε τὰ ἐπιχειρήματά της τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν μποροῦσαν νὰ ἀνατρέψουν τὰ ἡμέτερα μέ ἀποτέλεσμα νὰ μὴν καταφέρουν τὴν ἐπιστροφή τῆς Σκήτεως στὸ πατριαρχικὸ μνημόσυνο. Ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ἐπιχειρηματολογικῆς ἀδυναμίας τους, ἄρχισαν τὶς ὕβρεις καὶ τὶς ἀπειλές, λέγοντας ὅτι θὰ διαλύσουν τὴν γεροντικὴ Σύναξη τῆς Σκήτεως καὶ ὅτι θὰ τιμωρήσουν τοὺς γέροντες τῆς Συνάξεως, ἐπιφέροντας ὅτι τελικὰ θὰ διώξουν ὅλους τοὺς μὴ μνημονεύοντας ἐξ αὐτῆς. Ζητήθηκε δὲ ἡ γνώμη τοῦ πνευματικοῦ γερ. ἱερ. Ἰουλιανοῦ περὶ τοῦ ζητήματος ὁ ὁποῖος ἀπάντησε: “ὅπως κράτησαν οἱ ἅγιοι, ἔτσι θὰ κρατήσω καὶ ἐγώ. Ὁ ἅγ. Ἰουστίνος Πόποβιτς εἶπε «ὅτι ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι παναίρεση» στὸ ὁποῖο συμφωνῶ καὶ ἐγώ.” Σὲ αὐτὰ ἀπάντησε ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Ἰ.Μ.Μ.Λαύρας στὴν Ἰ. Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Ὁρους, γ. Νικόδημος λέγοντας: “οἱ οἰκουμενιστὲς ἔκαναν ἅγιο (sic) τὸν Πόποβιτς, καὶ ἀφοῦ καὶ τότε ὑπῆρχε ὁ οἰκουμενισμὸς, ὅμως οὔτε ὁ ἅγιος Ἰουστίνος, οὔτε ὁ ἅγιος Παῖσιος, οὔτε ὁ ἅγιος Πορφύριος δὲν ἔκοψαν τὸ μνημόσυνο.” Σὲ αὐτὰ ἐδόθηκε ἡ ἀπάντηση ὅτι τότε δὲν εἶχε ἀκόμη συνοδικὰ καὶ μάλιστα σὲ πανορθόδοξο ἐπίπεδο ἐπικυρωθεῖ ὁ Οἰκουμενισμὸς. Σὲ αὐτὸ τὸ σημεῖο ἤδη ἡ ἐπιτροπὴ εἶχε διαπιστώσει τὴ βούληση τῆς συντριπτικῆς πλειοψηφίας τῶν πατέρων ὑπὲρ τῆς συνεχίσεως τῆς διακοπῆς μνημοσύνου.

Θλιβερὴ ἐξαίρεση ἀποτέλεσε ὁ δικαῖος καὶ ἄλλοι 2-3 ὑποτακτικοὶ του.

Μετὰ παρέλευση ὀλίγων ἡμερῶν ἡ Σκήτη ἔλαβε ἐπίσημη ἐπιστολὴ τῆς κυριάρχου Μονῆς, μέσω τῆς ὁποίας γνωστοποίησε τὶς κυρώσεις ποὺ ἐπέβαλλε πρὸς ὅλους τοὺς προϊσταμένους οἱ ὁποῖοι συνήργησαν στὴν ἀπόφαση τῆς διακοπῆς μνημοσύνου. Ἐπίσης διετάσσοντο νὰ ζητήσουν ἐγγράφως συγγνώμη καθὼς καὶ νὰ ἐπαναφέρουν τὸ μνημόσυνο, εἰδάλλως θὰ ὤφειλε ὁ δικαῖος νὰ παρουσιάσει μία νέα λίστα μέ προϊσταμένους τοὺς ὁποῖους θὰ ἐπικύρωνε ἡ μονή.

Παρατηρούμε ἐδῶ τὴν βαρύτερη καταπάτηση τῶν σχετικῶν διατάξεων τοῦ ΚΧΑΟ ποὺ διαλαμβάνουν τὴν εὐρυθμὴ λειτουργία τῶν κοινοβιακῶν σκῆσεων, ὑπὸ τῆς γεροντίας τῆς Ἰ.Μ.Μ.Λαύρας, ἡ ὁποία στὴν κυριολεξία ὑφάρπαξε τὴν ἐξουσία τῆς γεροντίας τῆς Σκήτεως, ἀναφορικὰ μὲ τὴ λήψη σημαντικῶν ἀποφάσεων, καὶ τὴν παρέδωσε -παρανόμως- στὸν δικαῖο. Ἡ σχετικὴ ἐπιστολὴ ἔτυχε ἀπαντήσεως ἐκ τῆς γεροντικῆς Συνάξεως τῆς Σκήτεως, ἡ ὁποία νὰ σημειωθεῖ ὅτι εἶχε ὑπογραφεῖ ὑφ' ὄλης τῆς Συνάξεως μηδενὸς ἐξαιρουμένου, καὶ ἡ ὁποία παρεδόθη στὰ χέρια τοῦ ἡγουμένου τῆς Ἰ.Μ.Μ.Λαύρας, ἰδιοχείρως ὑπὸ τοῦ προϋπαρξάντος τῆς Σκήτεως γ. Ἐφραίμ. Στὴν ἐπιστολὴ καθίστατο σαφὲς καὶ ἐφίστατο ἡ προσοχὴ στὴ σωρεία τῶν παραβάσεων-παρεμβάσεων τῆς γεροντικῆς Συνάξεως τῆς Ἰ.Μ.Μ.Λαύρας στὰ ἐσωτερικὰ ζητήματα τῆς Σκήτεως, τὰ ὁποία καθηκόντως ἀπασχολοῦν καὶ ἐπιλύονται ὑπὸ τῆς γεροντικῆς Συνάξεως αὐτῆς.

Νὰ σημειωθεῖ ἐδῶ ὅτι συμφώνως πρὸς τὸν ΚΧΑΟ, ὅπως ὀρίζεται στὶς σχετικὲς διατάξεις γιὰ τὶς Κοινοβιακὲς Μονὲς καὶ Σκῆτες, ἡ διοίκησή τους ἀσκεῖται ὑπὸ τοῦ ἡγουμένου/δικαίου καὶ τῆς γεροντικῆς Συνάξεως. Ἐπίσης ὀφείλουμε νὰ τονίσουμε τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Κοινοβιακὴ Σκῆτη τοῦ Τιμίου Προδρόμου κατέχει ἰδία σφραγίδα, νομίμως ἀναγνωρισμένη τόσο ὑπὸ τῆς Ἰ. Κοινότητος ὅσο καὶ ὑπὸ τοῦ πατριαρχείου Κων/λεως. Ἡ διοίκησις τῆς Σκήτεως ἀσκεῖται ἐπομένως ἀποκλειστικῶς ὑπὸ τοῦ δικαίου ὁμοῦ μετὰ τῆς Γεροντίας, καὶ ὄχι ὑπὸ τῆς Κυριάρχου Μονῆς (δηλ. τῆς Ἰ.Μ.Μ.Λαύρας). Ἡ Κυρίαρχος Μονὴ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀναμιγνύεται αὐτοβούλως στὰ ἐσωτερικὰ τῆς Σκήτεως ὑποσκελίζοντας, οὐσιαστικὰ καταργώντας, τὴν Σύναξη καὶ τὰ προνόμια αὐτῆς. Ἐπίσης συμφώνως πρὸς τὸν ΚΧΑΟ δὲν ἐπιτρέπεται ὁ ἡγούμενος/δικαῖος τοῦ κοινοβίου νὰ δρᾷ μονομερῶς καὶ ἄνευ τῆς συμφώνου γνώμης τῆς γεροντίας, πόσο μᾶλλον γιὰ ζητήματα πρωταρχικῆς σημασίας (ὅπως π.χ. τὰ θέματα πίστεως), γιὰ τὴν ἀδελφότητα.

Γνωστὲς σὲ ὅλη τὴν ἀδελφότητα ἐτύγχαναν οἱ, τόσο δημοσίως ὅσο καὶ ἰδιωτικῶς, ἐκπεφρασμένους ἀπόψεις τοῦ δικαίου γ. Ἀθανασίου, τόσο γιὰ τὸν ληστρικὸ χαρακτήρα τῆς ψευδοσυνόδου τῆς Κρήτης, ὅσο καὶ τῆς ἀναγνώρισης τοῦ πατριάρχου Βαρθολομαίου ὡς αἰρετικοῦ, τοῦ ὁποίου μάλιστα δὲν ἔβγαζε μερίδα κατὰ τὴν προσκομιδῆ. Ὅμως μετὰ τὴν παραλαβὴ τῆς ἀπειλητικῆς ἐπιστολῆς τῆς Ἰ.Μ.Μ.Λαύρας, ἀντιθέτως τοῦ φρονήματός του καὶ κατὰ καταπάτησιν τῆς σχετικῆς ἀποφάσεως τῆς Συνάξεως τῆς Σκήτεως περὶ τῆς διακοπῆς τοῦ πατριαρχικοῦ μνημοσύνου, ἐκπλήσσοντας σύνολη τὴν ἀδελφότητα ὁ δικαῖος ἐλειτούργησε κατὰ τὴν ἐορτὴ τῶν Χριστουγέννων μνημονεύοντας τὸν πατρ. Βαρθολομαῖο.

Ἐπὶ τὸ πρῖσμα τῶν νέων ἐξελίξεων (ἀπειλὲς ἐκ τῆς Ἰ.Μ.Μ.Λαύρας κ.λπ.) καὶ ἀδυνατώντας ὁ γ. Ἀθανάσιος νὰ πείσῃ τὴν Σύναξη γιὰ ἐπιστροφή στὸ μνημόσυνο τοῦ αἰρετικοῦ Βαρθολομαίου, παραιτήθηκε ἐγγράφως ἀπὸ τὸ ἀξίωμα τοῦ δικαίου τῆς Σκήτης. Πλὴν, μὴ δεχόμενὴ ἡ γεροντία τὴν παραίτησιν τοῦ δικαίου τὸν ἐκάλεσε πίσω ἀποστέλλοντας τοὺς δύο ἐπιτρόπους, ἱερ. Παῖσιό καὶ ἱερ. Ἰωὴλ. Ἀναφέροντας τὴν ἀπάντησιν τοῦ γ. Ἀθανασίου ἐνώπιον ὄλης τῆς ἀδελφότητος οἱ προηρημένοι ἐπίτροποι ἀνακοίνωσαν τοὺς ὅρους ποὺ εἶχε αὐτὸς θέσει. Συγκεκριμένα ζητοῦσε τὴν ἐπαναφορὰ τοῦ μνημοσύνου, αὐτοῦ ποὺ ὁ ἴδιος χαρακτήριζε ἀνοιχτὰ ὡς αἰρετικὸ, καὶ τὴν ἐγγραφὴν παραίτησιν ἐκ τῆς Συνάξεως τοῦ γ. Ἐφραίμ. Ἐδῶ χρειάζεται νὰ ἐξηγήσουμε τὸν λόγο γιὰ τὸν ὁποῖο ἀπαιτήθηκε ἡ ἐγγραφὴ παραίτησιν τοῦ γ. Ἐφραίμ, καθ' ὑπόδειξιν τῆς Λαύρας. Νὰ θυμίσουμε ὅτι ἦταν αὐτὸς ποὺ εἶχε σταλεῖ στὴ Ρουμανία ἀπὸ τὸν δικαῖο, συνοδεύοντας τὸν γ. Σάββα, στὶς ὁμιλίαις ποὺ ἐκεῖ ἐδόθησαν, ἐπομένως ἡ παραίτησή του θὰ ἀκύρωνε τόσο τὸ μήνυμα ὅσο καὶ τὰ ἀποτελέσματα αὐτῶν τῶν ὁμιλιῶν, παρουσιάζοντας τὴν ὅλη κατάστασιν ἀκριβῶς ὅπως ἐπιθυμοῦσε τὸ πατριαρχεῖο Ρουμανίας καθὼς καὶ ἡ Λαύρα. Παιραιτέρω ἡ γραπτὴ παραίτησιν θὰ μπορούσε νὰ χρησιμοποιηθεῖ ὡς ὄπλο ἀπὸ ὅποιον θέλει γιὰ τοὺς σκοποὺς ποὺ αὐτὸς θέλει. Ἐπίσης, ὅπως μετέφερε ὁ γ. Ἀθανάσιος στοὺς δύο ἐπιτρόπους, ἡ γραπτὴ παραίτησιν τοῦ γ. Ἐφραίμ θὰ

άποτελοῦσε ἔμπρακτη μετάνοια ὅπως τὸ ζητοῦσε ἡ Λαύρα, ὅποτε καὶ τὸ ζήτημά του θὰ ἐθεωρεῖτο ὡς “λῆξαν”. Βεβαίως ἡ ἀληθινὴ αἰτία ἦταν ἡ ἄρνηση τοῦ γ. Ἐφραὶμ νὰ ἀποδεχθεῖ τὶς πιέσεις ἐκ τῆς Λαύρας καὶ νὰ “προσαρμοστεῖ” στὶς ἐπιταγές της “γὰ τὸ καλὸ τῆς Σκήτης”.

Δυστυχῶς οἱ δύο ἐπίτροποι δίχως νὰ ἔχουν συμφωνήσει μετὰ τῆς ὑπολοίπου Συνάξεως, ἀπεδέχθησαν τοὺς ἀνωτέρω ὅρους “γὰ τὸ καλὸ τῆς Σκήτης” ἔχοντας ἐκμαιεύσει τὴ σύμφωνη γνώμη τοῦ ὑπερενενηκοντούτη γ. Ἰουλιανοῦ (ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ πνευματικὸς τῆς Σκήτης). Μάλιστα ὁ κατὰ πάντα σεβαστὸς γ. Ἰουλιανός, ἔχοντας καὶ ὁ ἴδιος καμφοθεῖ ἀπὸ τὶς πιέσεις τοῦ γ. Ἀθανασίου, ζήτησε καὶ αὐτὸς τὴν παραίτηση τοῦ γ. Ἐφραὶμ “γὰ τὸ καλὸ τῆς Σκήτης”, τονίζοντας μάλιστα ὅτι στὴν ἀντίθετη περίπτωση “θὰ γίνεῖ ὁ αἴτιος τῆς καταστροφῆς τῆς Σκήτης”. Τελικῶς οἱ ἔξωθεν παρεμβάσεις στὴ Σκήτη (ἀπὸ τὸ πατριαρχεῖο Ρουμανίας καὶ ἐμμέσως Κων/λεως, μέσω τῆς Ἰ.Μ.Μ.Λαύρας), καθὼς καὶ τὸ νέο κλίμα ποὺ προέκυψε ἀπὸ τὴν παραίτηση Ἀθανασίου, δημιούργησε σύγχυση στὴν ἀδελφότητα κάτι ποὺ ὠδήγησε σὲ ἔλλειψη ἐμπιστοσύνης πρὸς τὴν Σύναξη καὶ τὶς εἰλημένες ἀποφάσεις της. Ἐπιπροσθέτως τὸ κλίμα βάρυνε κι ἄλλο ἀπὸ “πληροφορίες” περὶ νέας ἀδελφότητος (ἀρεστῆς στὸ οἰκουμενιστικὸ πατριαρχεῖο Ρουμανίας), ἡ ὁποία θὰ ἀντικαταστοῦσε τὴν παρούσα. Στὶς ἀκόλουθες ἡμέρες σὲ σύναξη τῆς γεροντίας καὶ ἀφοῦ εἶχε ζητηθεῖ ἡ παραίτηση τοῦ γ. Ἐφραὶμ, αὐτὸς ἀπάντησε ὅτι κάτι τέτοιο ἢ μοναχικὴ του συνείδηση δὲν τοῦ τὸ ἐπέτρεπε, καθότι θὰ ὀδηγοῦσε τελεσιδικῶς στὴν ἐπιστροφή τοῦ μνημοσύνου καὶ τὴν συνακόλουθη πώση τῆς Σκήτεως στὴν αἵρεση, προσθέτοντας ὅτι ἐὰν τὸ ἐπιθυμοῦν μποροῦν νὰ τὸν διώξουν, πλὴν νὰ τὸ κάνουν ἐγγράφως ἔχοντας παρουσιάσει καὶ τὴν αἰτία τῆς ἀπομάκρυνσής του.

Ἡ διατήρηση τῆς ἀμφισημίας ἐντὸς τῆς ἀδελφότητος εἶχε τὴν συνέπεια αὐτὴ νὰ μεταφερθεῖ καὶ ἐντὸς τῆς Συνάξεως μὲ ἀποτέλεσμα τὴν διαφοροποίηση μελῶν της ὡς πρὸς τὶς ἀρχικῶς ληφθεῖσες ἀποφάσεις καὶ τὶς παιραιτέρω παιραιτήσεις ἀπ’ αὐτὴν. Στὸ κρίσιμο αὐτὸ σημεῖο γὰ τὸ μέλλον τῆς Σκήτεως καὶ ἀφοῦ πλέον ἡ ἀδελφότητα, ἐν μέσω ἀπειλῶν καὶ ἔξωθεν παραπληροφόρησης, εἶχε χωριστεῖ σὲ ὑπὲρ καὶ κατὰ τοῦ μνημοσύνου, ἀποφασίσθηκε ἡ σύγκληση σὲ σύναξη ὅλης τῆς ἀδελφότητος ὥστε νὰ συζητηθοῦν τὰ φλέγοντα ζητήματα. Δυστυχῶς ἀντὶ νὰ τεθεῖ ἡ οὐσία τοῦ προβλήματος δηλ. τὸ ζήτημα τοῦ μνημοσύνου, ἀντ’ αὐτοῦ τέθηκε ὡς ἐρώτημα στὴν ἀδελφότητα τὸ κατὰ πόσον συμφωνεῖ μὲ αὐτὸ ποὺ εἶχε προτείνει ὁ γ. Ἀθανάσιος περὶ παραίτησης τοῦ γ. Ἐφραὶμ (βάσει τῆς ὁποίας καὶ δεχόταν νὰ ἐπιστρέψει στὴ θέση τοῦ δικαίου)... Τελικῶς μὲ ψήφους 8-6 ἀποφασίσθηκε ἡ ἐκδίωξη τοῦ γ. Ἐφραὶμ ἀπὸ τὴν Σύναξη ὥστε νὰ μπορέσει νὰ ἐπιστρέψει ὁ γ. Ἀθανάσιος στὴ θέση τοῦ δικαίου, ἔχοντας πλέον καὶ τὴν ἀποδοχὴ ὅλων τῶν ὑπολοίπων πατέρων τῆς γεροντίας (νὰ σημειωθεῖ ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι εἶχαν παιραιθεῖ ἀπὸ τὴ Σύναξη, ἐπέστρεψαν μαζύ μὲ τὸν Ἀθανάσιο στὶς θέσεις τους)...

Κατόπιν ὅλων αὐτῶν τῶν ἀρνητικῶν ἐξελίξεων γὰ τὴ Σκήτη, ὁ δικαῖος ἐκάλεσε τὸν διώκτη ἡγούμενο τῆς Ἰ.Μ.Μ. Λαύρας ἀρχ. Πρόδρομο, στὶς δύο ἑορτές, 6 καὶ 10 Ἰανουαρίου, ὅπου προεξάρχοντος τοῦ λαυρεώτου ἡγουμένου ἐπανελήφθη τὸ πατριαρχικὸ μνημόσυνο. Ἀξιοσημείωτη εἶναι ἡ “εὐλογία” ποὺ ἔλαβαν ὀρισμένοι ἱερομόναχοι νὰ μὴν “μνημονεύουν”, ἂν καὶ συνέχιζαν νὰ ἐκκλησιάζονται στὸ Κυριακὸ τῆς Σκήτεως (ὅπου βεβαίως πλέον ὑπῆρχε τὸ μνημόσυνο), κάτι ποὺ φανερώνει ὅτι δὲν εἶχαν διακόψει ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία ὅπως ἀντιθέτως εἶχαν πράξει οἱ ὑπόλοιποι πατέρες ποὺ τελικῶς ἔγιναν καὶ ἀντικείμενο διωγμοῦ (αὐτὴ ἢ “εὐλογία” νὰ σημειωθεῖ ὅτι ἀνεκλήθη μόλις δύο ἑβδομάδες μετὰ, μὲ ἀποτέλεσμα ὅσοι δὲν μνημονεύουν πλέον νὰ μὴν λειτουργοῦν). Ἡ συμπροσευχὴ μὲ τοὺς μνημονεύοντες, αὐτῶν ποὺ δὲν ἔχουν κάνει διακοπὴ κοινωνίας ἀλλὰ ἔχουν διακόψει μόνον τὸ “μνημόσυνο”, ἀφ’ ἐνὸς δημιούργησε σύγχυση μεταξύ τῶν ἀπλουστέρων στὴν ἀδελφότητα καὶ ἀφ’ ἐτέρου φανερώνει τὴν ἔλλειψη κατανόησης τοῦ τι πραγματικὰ σημαίνει “διακοπὴ μνημοσύνου”, ποῦ στοχεύει καὶ πῶς διακρίνει ὀρθοδοξία καὶ αἵρεση. Γιὰ νὰ γίνεῖ σαφὴς ἡ νοοτροπία αὐτῶν ποὺ τελικῶς ἔχουν διακόψει τὸ μνημόσυνο, ἀλλὰ ὄχι τὴν κοινωνία, ἀρκεῖ ν’ ἀναφέρουμε ἕναν ἱερομόναχο ὁ ὁποῖος

ένῳ δὲν λειτουργεῖ μόνος του (γιὰ νὰ μὴν μνημονεύει ὁ ἴδιος), συλλειτουργεῖ μὲ τοὺς μνημονεύοντας μιᾶς καὶ μνημονεύουν αὐτοί! Τελικὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Ἀθανασίου στὴ θέση τοῦ δικαίου εἶναι ἡ ὀλοκληρωτικὴ ἀλλαγὴ τοῦ ἀρχικοῦ ὁμολογιακοῦ φρονήματος τῆς πλειοψηφίας τῆς ἀδελφότητος σχετικὰ μὲ τὴν ἀναγνώριση τοῦ αἰρετικοῦ χαρακτήρα τῆς ψευδοσυνόδου τῆς Κρήτης. Συνακόλουθα διαμορφώθηκε μία νέα ἀντίληψη στὴν ἀδελφότητα περὶ τοῦ τί εἶναι ὀρθὸ καὶ τί ὄχι, ἀναφορικὰ μὲ τὴν πράξη τῆς διακοπῆς μνημοσύνου.

Αὐτοὶ λοιπὸν οἱ λίγοι ποὺ διατήρησαν τὶς ἀρχικὲς ἀποφάσεις, στὸ νέο πνεῦμα ποὺ διαμορφώθηκε στὴν ἀδελφότητα, πλέον κατηγοροῦνται ὡς “ἀντάρτες” οἱ ὅποιοι εἶναι αὐτοὶ οἱ αἵτιοι τοῦ “σχίσματος” ἐντὸς αὐτῆς. Αὐτὴ ἡ κρίση θεμελιώνεται στὸ γεγονὸς ὅτι αὐτοὶ ποὺ τὸ ὑποστηρίζουν εἶναι (πλέον) οἱ πολλοί! Πράγματι οἱ ἐπίσημη ἀρχὴ τῆς Σκῆτης (ὁ δικαῖος καὶ ἡ νέα γεροντία) κατάφεραν ν’ ἀπομακρύνουν τὴν πλειοψηφία τῆς ἀδελφότητος ἀπὸ τὴν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας καὶ δυστυχῶς τὴν ὑπέταξαν μέσω τῆς ἐπαναφορᾶς τοῦ μνημοσύνου τοῦ κακοδόξου Βαρθολομαίου, στὴν αἴρεση. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι νὰ κυριαρχεῖται παρανόμως ἡ Σκῆτη ἀπὸ τὴν αἴρεση καὶ τὴν κακοδοξία καὶ νὰ διώκεται ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ὀρθοδοξία. Καταληκτικὰ συμπεραίνεται ὅτι δὲν εἶναι οἱ λίγοι, αὐτοὶ δηλ. ποὺ διακρατοῦν τὴν ὀρθοδοξία, αὐτοὶ ποὺ διαχωρίστηκαν ἀπὸ τὴν ἀδελφότητα, ὅπως ἀδίκως καὶ συκοφαντικῶς κατηγοροῦνται, ἀλλὰ εἶναι ἡ πλειοψηφία αὐτῆ ποὺ διεχώρησε ἐαυτὴν τῆς ἀληθείας καὶ ἀνεχώρησε τῆς ἐν ὀρθόδοξῳ πίστει ἐπαινετῆς ἐνότητος!

Ἡ νέα “διοίκηση” τῆς Σκῆτεως ἀφοῦ κατάφερε τὸ πρῶτο πλήγμα στὴν ἐνότητα τῆς ἀδελφότητος μὲ τὴν ἐπαναφορὰ τοῦ μνημοσύνου, προχώρησε σὲ ἐπιπλέον βήματα πλήρους ἀποδόμησης τῆς ὀρθόδοξης ταυτότητος τῶν μοναχῶν ποὺ δυστυχῶς “ὑπακούουν” στὶς ἀντιευαγγελικὲς ἐντολὲς τους. Συγκεκριμένα ἀπαγορεύθηκε ἡ μελέτη ὀρθόδοξων ἀπολογητικῶν βιβλίων οὕτως ὥστε νὰ μὴν καθίσταται γνωστὴ στοὺς πατέρες ἡ διαχρονικὴ μαχητικὴ στάση τοῦ μοναχισμοῦ ἐναντι τῶν αἰρέσεων, καὶ μ’ αὐτὸν τὸν τρόπο νὰ καθίσταται ἀδύνατη ἡ χρῆση τῆς ἐκκλησιαστικῆς μαρτυρίας τοῦ μοναχισμοῦ, ὡς παράδειγμα γιὰ τὴν σημερινὴ κατάσταση καὶ γι’ αὐτούς. Ἐπιπλέον ἀπομονώθηκε ἡ ἀδελφότητα ἀπὸ τὴν ἐξωθεν πληροφόρηση σχετικὰ μὲ ἐκκλησιαστικὰ γεγονότα καὶ εἰδήσεις, ὥστε νὰ μὴν “τάρασσεται”. Τελικῶς ἀπαγορεύθηκε ἡ ὅποιαδήποτε ἐπαφή πρὸς τοὺς ἔχοντας παραμένει στὴν διακοπὴ ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας πατέρες, ἀπομονώνοντάς τους περαιτέρω καὶ καθιστώντας τους ἔτσι ἐξιλαστήρια θύματα στὰ ὅποια ὀφείλονται ὅλα τὰ “κακά” τῆς Σκῆτεως.

Ἡ πραγματοποίησις τῆς ἀπομόνωσης τῶν πατέρων (γ. Ἐφραίμ, ἱερ. Δαμασκηνὸς Ράους, π. Νικόδημος), ἔγινε ἀρχικῶς μὲ τὸ νὰ τοὺς ἀπαγορευθεῖ ἡ συμμετοχὴ σὲ διακονήματα τῆς Σκῆτεως (9 Ἰανουαρίου 2017). Μετὰ σχεδὸν δύο ἐβδομάδες στοὺς ἀνωτέρω τρεῖς προστέθησαν ἀκόμη δύο πατέρες (π. Βαρσανούφιος καὶ π. Μᾶρκος), στοὺς ὁποίους ἐπίσης ἀφαιρέθησαν τὰ διακονήματα τὰ ὅποια ἀρχικῶς τοὺς εἶχαν δοθεῖ, καθὼς πλέον ἀρνοῦντο νὰ ἐκκλησιάζονται στὸ Κυριακὸ στὸ ὁποῖο μνημονευόταν ὁ Βαρθολομαῖος. Ταυτοχρόνως τοὺς ἀπαγορεύθηκε νὰ τρώγουν στὴν τράπεζα, ἀλλὰ καὶ ἡ οἰανδήποτε παροχὴ τροφῆς, κάτι ποὺ ἐπεκτάθηκε καὶ στοὺς ὑπολοίπους τρεῖς. Μ’ αὐτὸν τὸν τρόπο ὀλοκληρώθηκε ἡ πλήρης ἀπομόνωση τῶν πέντε πατέρων ἀπὸ τὴν ἀδελφότητα, κάτι ποὺ ὀδήγησε στὸ νὰ ἀσθενήσῃ βαρέως ὁ π. Μᾶρκος καὶ ν’ ἀναγκασθεῖ ὁ δικαῖος νὰ ἄρει -πρὸς καιρὸν- τὴν ἀπαγόρευση τροφῆς, ἐνώπιον τῆς γενικῆς κατακραυγῆς.

Ἀποτέλεσμα τῶν ἀνωτέρω ἦταν σταδιακὰ νὰ ἀρχίσουν ἀποχωρήσεις ἐκ τῆς Σκῆτεως μοναχῶν διαφωνούντων μὲ τὴν τακτικὴ τοῦ μνημοσύνου, κάποιιοι ἐκ τῶν ὁποίων οὐσιαστικὰ ἐκδιώχθηκαν ὑπὸ τοῦ δικαίου ἐφ’ ὅσον δὲν ἦσαν ἐπισήμως ἐγγεγραμμένοι στὴ Σκῆτη ἔνεκα τῆς περιοριστικῆς πολιτικῆς τῆς Λαύρας ἀναφορικὰ πρὸς τὸν ἀριθμὸ τῶν ἐγκαταβιούντων ρουμάνων μοναχῶν. Ἐν τέλει τὴν 1η Μαΐου μὲ ἐντολὴ τοῦ δικαίου πρὸς τὸν τραπεζάρη τῆς

Σκήτεως, απαγορεύθηκε έκ νέου (κάτι που ισχύει έως και τώρα) η χορήγηση τροφής ή και τροφίμων, έως και αυτού του άρτου, προς τους έναπομείναντας πατέρες. Άπαντα τὰ ἀνωτέρω ἀποτέλεσαν σχεδιασμό τῆς Λαύρας, με ὑλοποίηση ἐκ τοῦ δικαίου καὶ τῆς νέας γεροντίας, ὅπως αὐτὴ διαμορφώθηκε ἀπὸ τὴν σταδιακὴ εἰσαγωγή νέων μελῶν ἐντὸς αὐτῆς. Τελικὸς στόχος τῶν ἀπειλῶν, πιέσεων, ἀπομόνωσης καὶ ἐν γένει διωγμοῦ, δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸ νὰ ὀδηγηθοῦν οἱ έναπομείναντες ἀντιστεκόμενοι πατέρες στὴν “ἐθελούσιο” ἔξοδο ἐκ τῆς Σκήτεως.

Ἡ οἰκουμενιστικὴ ἐπιβράβευση τῆς διωκτικῆς μανίας κατὰ τῶν ὀρθοδόξων δὲν ἄργησε νὰ ἔλθει: κατὰ τὴν σκητιωτικὴ πανήγυρη τῆς Παναγίας τῆς Προδρομήτισσας, κατὰ τὴν ὁποία συλλειτούργησαν ὁ δικαῖος καὶ ὁ ἡγούμενος τῆς Λαύρας, ὁ ἀρχιμανδρίτης Κυπριανὸς ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ πατριαρχείου Ρουμανίας τοὺς ἐπέδωσε τιμητικὲς διακρίσεις γιὰ τὴν “προσφορά τους”: τὸ παράσημο τοῦ τάγματος τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου στὸν ἀρχ. Πρόδρομο, καὶ τὸ παράσημο τοῦ τάγματος τῶν ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης στὸν δικαῖο γ. Ἀθανάσιο...

Θεολογικὴ κριτικὴ περὶ τῆς ψευδοσυνόδου τῆς Κρήτης, καὶ τῆς ὀφειλομένης διακοπῆς μνημοσύνου τῶν ἀκολοθούντων αὐτὴν ἐπισκόπων.

Ὁδηγὸς στὴν ὀρθόδοξη μοναχικὴ συνειδηση διαχρονικὰ ἀποτελεῖ ἡ πιστὴ τήρηση τοῦ Εὐαγγελίου, δηλ. αὐτοῦ τούτου τοῦ θεοῦ θελήματος, στὸ ὁποῖο συνίσταται ἡ σωτηρία. Τὸ Εὐαγγέλιο διαμορφώνει ἀλλὰ καὶ φανερώνεται αὐθεντικὰ στὴ βιωτὴ, τὸ κήρυγμα, τὰ γραπτὰ καὶ τὴν ἐν γένει ζωὴ τῶν ἁγίων. Τίποτε ἔξω ἀπὸ αὐτὸ ἢ διαφορετικὸ πρὸς αὐτὸ δὲν συναντᾶται στὴν ζωὴ τους, καὶ εἶναι αὐτὸ τὸ στοιχεῖο ποὺ τοὺς διαφοροποιεῖ ἀπὸ τοὺς ὑπολοίπους χριστιανούς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ὅλους αὐτοὺς ποὺ παρουσιάζονται ὡς ἅγιοι, ἀλλὰ δὲν εἶναι. Ἡ τήρησις τοῦ θεοῦ θελήματος, τὸ Εὐαγγέλιο δηλ. στὴν καθολικότητά του, πραγματώνεται μέσω τῆς ὑπακοῆς σὺς θεῖες ἐντολὰς τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν πιστῶν μαθητῶν του: τῶν ἁγίων ἀποστόλων καὶ τῶν θεοφόρων πατέρων. Πράγματι εἶναι ἡ ὑπακοὴ στὴν Παράδοση, αὐτὴ ποὺ διαμορφώνει τὴν ἀγιότητα καὶ στὴν ὁποία ἅπαντες καλούμεθα νὰ μετέχουμε.

Ἄψευδῆς ἀκόλουθος τῶν Πατέρων, τῆς Παραδόσεως, ἐν μαρτυρικῇ ὑπακοῇ σὺς εὐαγγελικὰς ἐντολὰς, τηρώντας καθ’ ὅλα τὸ θεῖο θέλημα στὴ σημερινὴ προβληματικὴ ἐποχὴ, τὴν ὁποία εἶχε διαγνώσει καὶ ἀναλύσει πνευματικὰ, ἦταν ὁ ἅγιος Ἰουστίνος Πόποβιτς, ὁ ὁποῖος -νὰ τονισθεῖ- εἶχε διακόψει τὴν ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία μετὰ τὴν οἰκουμενιστικὴ σύνοδο τοῦ σερβικοῦ πατριαρχείου ἀπὸ τὸ 1971 (βλ. ἐφημερίδα Ὁρθόδοξος Τύπος ἀρ. 144, 15-7-1971), καὶ ὁ ὁποῖος στὸ μνημειῶδες ὑπόμνημά του πρὸς τὴν, κατὰ τὰ ἄλλα οἰκουμενιστικὴ, ἱεραρχία τῆς σερβικῆς ἐκκλησίας καὶ ἐπιθυμώντας νὰ τὴν προφυλάξει ἀπὸ περαιτέρω πτώση καὶ εἰ δυνατόν νὰ τὴν ἐπιστρέψει στὴν ὀρθόδοξη γραμμὴ, ἔγραψε ὅτι ἐὰν ἡ -τότε μελετωμένη- πανορθόδοξη σύνοδος συγκληθεῖ “ἐν μόνον ἀποτέλεσμα δυνάμεθα νὰ ἀναμένωμεν ἐξ αὐτῆς σχίσματα ἢ καὶ αἵρέσεις, καὶ ὅπωςδὴποτε ἀπώλειαν πολλῶν, δυσαριθμήτων ψυχῶν.” Εἶναι ὁ αὐτὸς ἅγιος ποὺ χαρακτήρησε πολὺ εὐστοχα τὴν αἵρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ὡς παναίρεση. Ἡ προφητικὴ προόρησις τοῦ μεγαλυτέρου θεολόγου τοῦ 20οῦ αἰῶνα ἐκπληρώθηκε πλήρως μετὰ τὴν ψευδοσύνοδο τῆς Κρήτης, οἱ ἀποφάσεις τῆς ὁποίας ἐπιβεβαίωσαν τὸν ἅγιο, μετὰ τὴν ἀδιάντροπη υἱοθέτησι τῶν πλέον προδοτικῶν οἰκουμενιστικῶν κακοδοξιῶν...

Ἀναφέροντας τὰ σημαντικότερα σημεῖα τῶν καταστρεπτικῶν ἀποφάσεων ποὺ ἐλήφθησαν στὴν Κρήτη ἔχουμε νὰ σημειώσουμε τὰ ἑξῆς:

1. Ἀναγνωρίστηκε ἐπισήμως ἡ βαπτισματικὴ θεολογία (στὸ κείμενο γιὰ τὸν Γάμο), συμφώνως πρὸς τὴν ὁποία θεωρεῖται ὡς ἔγκυρο τὸ “μυστήριον” ὅλων τῶν χριστιανῶν ποὺ ἔχουν “βαπτισθεῖ” στὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἀνεξαρτήτως δόγματος. Τοῦτο δηλαδὴ σημαίνει ὅτι ὅλοι οἱ “χριστιανοὶ” ἔχουν κοινὸ βάπτισμα. Παρεπόμενο εἶναι ὅτι ἐμμέσως πλὴν σαφῶς

ἀναγνωρίζονται ἡ ἱερωσύνη καὶ τὰ “μυστήρια” τῶν αἰρετικῶν ψευδοεκκλησιῶν.

2. Στὸ ἴδιο κείμενο, κατὰ παράβασιν τῶν ἱερῶν κανόνων, ἐπιτρέπονται οἱ μικτοὶ γάμοι ὀρθοδόξων καὶ αἰρετικῶν, ὥστε ἐμμέσως νὰ ἀναγνωρίζεται ὁ ἐκκλησιαστικὸς χαρακτήρας τῶν αἱρέσεων. Νὰ σημειώσουμε ἐδῶ τὴν ἀπόλυτη καὶ ἄνευ ἐξαιρέσεων ἀπαγόρευση τῶν ἱερῶν κανόνων (72ος τῆς πενθέκτης οἰκουμενικῆς Συνόδου) στὴν τέλεση τέτοιου εἴδους γάμων, ποὺ ὅπως ἀναφέρει ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης δὲν εἶναι κἄν γάμοι καὶ πρέπει νὰ διαλύονται.

3. Ἀναγνωρίστηκε μία ἀπὸ τὶς βασικὲς κακοδοξίες τῆς αἰρετικῆς διδασκαλίας τοῦ μητρ. Περγάμου Ἰωάννου Ζηζιούλα, συμφώνως πρὸς τὴν ὁποῖαν ἡ Ἐκκλησία εἶναι εἰκόνα τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἡ ὁποία βασίζεται στὴν θεμελιωδέστερη κακοδοξία του, αὐτὴ ποὺ ἀναγνωρίζει πρωτεῖο στὴν Ἁγία Τριάδα καὶ ἡ ὁποία εἶναι παντελῶς ἀμάρτυρη ἀπὸ τὴν Γραφή καὶ τοὺς Πατέρες, εἶναι ὁμως σύμφωνη μὲ τὴν περσοναλιστικὴ νέα παπικὴ κακόδοξη διδασκαλία...

4. Ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς δῆθεν “οἰκονομίας” ὀριστικοποιήθηκε ἡ κατάλυσις τῶν νηστειῶν, ἀκολουθώντας ἔτσι τὴν πεπατημένη ὁδὸ τῆς Δύσεως στὸ ζήτημα αὐτό.

5. Ἀναγνωρίστηκε τελεσιδίκως ἡ ἐκκλησιαστικότητα ὅλων τῶν αἱρέσεων (παπισμοῦ, μονοφυσισμοῦ, προτεσταντισμοῦ), συμφώνως πρὸς τὶς ἐπιταγὰς τοῦ ΠΣΕ ἐπικυρώνοντας πλέον καὶ “πανορθόδοξως” ὅσα ἔχουν ἐκεῖ ὑπογραφεῖ. Τὸ ὅτι ἡ “σύννοδος” συγκροτήθηκε βάσει τῶν ὀρισθέντων στὸ ΠΣΕ περὶ “ἀγάπης” καὶ ἐνότητος” τῶν “ἐκκλησιῶν”, ἀπόδειξη ἀποτελεῖ ἡ παρουσία ἐπισήμων παπικῶν, προτεσταντικῶν καὶ μονοφυσικῶν ἀντιπροσωπειῶν στὴν “σύννοδο”.

6. Ἀναγνωρίστηκε καὶ ἐπικυρώθηκε συνοδικὰ αὐτὸς τοῦτος ὁ Οἰκουμενισμὸς, διὰ τῆς ἐπιδοκιμασίας τοῦ ἔργου ποὺ ἐπιτελεῖται στὸ ΠΣΕ, τόσο τῶν ἀποφάσεων του, ὅσο καὶ τῶν κοινῶν δογματικῶν διακηρύξεων.

7. Ἀναγνωρίστηκε καὶ ἐπισημοποιήθηκε τὸ ἔργο τῶν διμερῶν “θεολογικῶν” διαλόγων, ἔχοντας ὑπ’ ὄψιν κυρίως αὐτὸν μὲ τοὺς παπικούς, ἀποδεχόμενοι ἔτσι τὰ κοινὰ θεολογικὰ κείμενα ποὺ παρήχθησαν σὲ αὐτούς, καὶ δι’ αὐτῶν τὴν νέα -οἰκουμενιστικὴ- εὐχαριστιακὴ ἐκκλησιολογία, ποὺ ἀποτελεῖ κοινὸ τόπο μὲ τοὺς παπικούς καὶ διαμορφώνει τὴν νέα ἀντιπατερικὴ “θεολογία” περὶ τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος. Δυστυχῶς ἡ νέα αὐτὴ θεώρηση περὶ ἐπισκόπου ἤδη ἔχει διαποτίσει τὴν δογματικὴ συνείδηση τῶν πιστῶν, οἱ ὅποιοι ἀδυνατοῦν πλέον κἄν νὰ ἐννοήσουν τὴν πατερικὴ διδασκαλία περὶ τῆς ὀφειλομένης ὀρθοδόξου ἀντιδράσεως κατὰ τῶν αἰρετιζόντων ἐπισκόπων (δηλ. τὴν διακοπὴ μνημοσύνου καὶ τὴν ἀποτείχιση ἀπὸ τὴν αἵρεση).

8. Ἡ ἴδια ἡ συγκρότηση τῆς “συνόδου” κατέλυσε βάναισα τὸ διαχρονικὸ ὀρθόδοξο συνοδικὸ πολίτευμα τὸ ὁποῖο βασίζεται ὄχι σὲ μία ἐκλεκτικὴ “ἀντιπροσωπευτικότητα” ἀλλὰ στὴν παρουσία τοῦ συνόλου τῶν ἐπισκόπων[1] (ἐφ’ ὅσον τοῦτο εἶναι δυνατόν), οἱ ὅποιοι, ἀντιθέτως πρὸς τὸν ἰσχύοντα κανονισμὸ τῆς ψευδοσυνόδου, (ὀφείλουν νὰ) ἔχουν τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἀποψῆς, τοῦ λόγου καὶ τῆς ψήφου.

9. Τέλος, παρότι καλεῖται “πανορθόδοξη” ἡ ψευδοσύναξις τῆς Κρήτης, ἀπεῖχαν, ὡς γνωστὸν, τέσσερις Ἐκκλησίες, ὅποτε αἱρεται -τυπικά- ὁ πανορθόδοξος χαρακτήρας της. Νὰ σημειωθεῖ πάντως ἡ ἐμμονὴ τῶν συμμετασχουσῶν Ἐκκλησιῶν στὸν ὑποχρεωτικὸ χαρακτήρα τῆς “συνόδου”, κάτι ποὺ δὲν τὸ διαπραγματεύονται.

Βάσει ὅλων τῶν ἀνωτέρω καθίσταται σαφὲς πλέον ὅτι ὁ πυρῆνας τῆς οἰκουμενιστικῆς θεολογίας, ἐπὶ τῆς ὁποίας οἰκοδομεῖται ἡ οἰκουμενιστικὴ ἐνότης, ὄχι μόνον εἶναι παροῦσα στίς

άποφάσεις τῆς ψευδοσυνόδου τῆς Κρήτης, ἀλλὰ πλέον ἐπιβάλλεται μέσω τοῦ πανορθόδοξου κύρους τῆς συνόδου σέ ὅλες τῖς τοπικές Ἐκκλησίες καί τοὺς πιστοὺς τους. Ἡ ἀναγνώριση τῆς “συνόδου” πλέον ἔχει ὀλοκληρωθεῖ στὶς κατὰ τόπους ἱεραρχίες τῶν Ἐκκλησιῶν, οἱ ὁποῖες ἐπαινοῦν τὴν σύνοδο ὀνομάζοντάς τὴν συνέχεια τῶν ἐπτὰ οἰκουμενικῶν Συνόδων· πρόσφατο παράδειγμα ἄλλωστε, ἀποτελεῖ ἡ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου. Ἔχουν δημοσιοποιηθεῖ ἐπισκοπικὲς ἐγκύκλιοι στὶς ὁποῖες δίνονται ἐντολὲς στοὺς ἱερεῖς τῶν μητροπόλεων νὰ ἐφαρμόζουν τῖς ἀποφάσεις τῆς Κρήτης.

Παράλληλα οἱ θεολογικὲς ἀπόψεις ποὺ γράφονται στὰ ἐπισκοπικὰ ἐκκλησιαστικὰ περιοδικὰ καί διδάσκονται στὰ συνέδρια, καί στὶς θεολογικὲς σχολές, εἶναι αὐτὲς τῆς ψευδοσυνόδου, ἢ ὅποια καθ’ ὀλοκληρίαν ἐπαινεῖται. Ἐκεῖ ποὺ κυριαρχεῖ ἡ νέα “θεολογία” εἶναι βεβαίως στὸν ἀκαδημαϊκὸ χῶρο ὅπου ὁ,τιδήποτε ἄλλο ἢ ἀντίθετο χαρακτηρίζεται ὡς ἀκράϊο ἢ καὶ φονταμενταλιστικό. Ὁ ἐξοβελισμὸς τῆς παραδοσιακῆς ὀρθοδοξίας εἶναι πλήρης καὶ ἐὰν κάποιος ἐπιθυμεῖ ἀκαδημαϊκὴ θεολογικὴ ἐκπαίδευση, πρόκειται νὰ (παρα)μορφωθεῖ βάσει τῶν νέων ἀντορθόδοξων δυτικοφιλοσοφικῶν “θεολογιῶν”. Ἀποτέλεσμα ὄλων τούτων εἶναι ἡ διαμόρφωση μίας νέας “δογματικῆς” συνειδήσης, οἰκουμενιστικοῦ προσανατολισμοῦ, στὶς ψυχὲς νέων κληρικῶν ἢ μοναχῶν ποὺ φοιτοῦν στὶς θεολογικὲς σχολές, οἱ ὁποῖοι μὴν ἔχοντες διδαχθεῖ τίποτε τὸ ὅποιο νὰ μὴν ἔχει ἀλλοιωθεῖ ἀπὸ τὴν οἰκουμενιστικὴ θεολογία, νὰ μὴν γνωρίζουν - ἀλλὰ καὶ νὰ μὴν καταλαβαίνουν- τίποτε πλέον ἀπὸ πατερικὴ ὀρθόδοξη θεολογία. Βάσει αὐτῶν μποροῦμε νὰ καταλαβαῖνουμε τὸ τί κατήχηση πρόκειται νὰ κάνουν στὸν ὀρθόδοξο πιστὸ λαό...

Κάποιοι κατανοώντας ἓνα μέρος ἀπὸ τοὺς κινδύνους τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἀλλὰ ὄχι ὅμως καὶ τὸ σύνολο τοῦ προβλήματος, διακρίνουν αἵρεση καὶ αἰρετικούς, λέγοντας ὅτι “κάνουμε ἀγῶνα ἔναντι τῆς αἰρέσεως, ἀλλὰ ὄχι ἔναντι τῶν ἀνθρώπων”, λὲς καὶ ἡ αἵρεση εἶναι κάποιου εἴδους ἀπρόσωπη μόλυνση ποὺ υπάρχει στὸν ἀέρα... Πάντοτε στὶς Οἰκουμενικὲς Συνόδους καταδικάζονταν ὄχι μόνον οἱ αἰρέσεις ἀλλὰ καὶ οἱ αἰρετικοὶ ποὺ τῖς διέδιδαν στοὺς πιστοὺς ἐπὶ καταστροφή τους. Τὸ Συνοδικὸ τῆς Ὀρθοδοξίας, ποὺ διαβάζεται στοὺς Ναοὺς κάθε Κυριακὴ τῆς Ὀρθοδοξίας, ἀποτελεῖ μαρτυρία τῶν ἀναθεματισμῶν κατὰ τῶν αἰρετικῶν πατριαρχῶν, ἐπισκόπων, μοναχῶν καὶ λαϊκῶν. Ἄλλωστε καὶ σήμερα ποὺ δυστυχῶς καὶ πάλι ἀντιμετωπίζει ἡ Ἐκκλησία αἵρεση, τὸ ἐρώτημα ποὺ τίθεται εἶναι: ποῖοι εἶναι αὐτοὶ ποὺ διώκουν, ἄραγε κάποια ἀπρόσωπη “αἵρεση” ἢ οἱ αἰρετικοὶ ἐπίσκοποι, καὶ ἡγούμενοι; Χαρακτηριστικὲς ἄλλωστε εἶναι οἱ καταδικαστικὲς ἀποφάσεις ὅπως καταγράφονται στὰ πρακτικὰ τῶν οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Γιὰ παράδειγμα, στὴ τρίτη οἰκουμενικὴ Σύνοδο τῆς Ἐφέσου τὸ 431, γράφεται: “Ὁ βλασφημηθεὶς τοίνυν παρ’ αὐτοῦ (δηλ. τοῦ Νεστορίου) κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ὤρισε διὰ τῆς παρούσης ἀγιωτάτης συνόδου ἀλλότριον εἶναι τὸν αὐτὸν Νεστόριον τοῦ τε ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος καὶ παντὸς συλλόγου ἱερατικοῦ”[2]. Καὶ πάλιν: “Πάντες οἱ ἐπίσκοποι ἅμα ἐπεφώνησαν· Ὁ μὴ ἀναθεματίζων Νεστόριον ἀνάθεμα ἔστω. Τοῦτον ἢ ὀρθὴ πίστις ἀναθεματίζει, τοῦτον ἢ σύνοδος ἀναθεματίζει. Τοῦτον ἢ ἀγία σύνοδος ἀναθεματίζει. Ὁ κοινῶν Νεστορίῳ ἀνάθεμα ἔστω. Πάντες ἀναθεματίζομεν τὴν ἐπιστολὴν καὶ τὰ δόγματα Νεστορίου. Τὸν αἰρετικὸν Νεστόριον πάντες ἀναθεματίζομεν. Τοὺς κοινῶντας Νεστορίῳ πάντες ἀναθεματίζομεν. Τὴν ἀσεβῆ πίστιν Νεστορίου πάντες ἀναθεματίζομεν. Τὸ ἀσεβὲς δόγμα Νεστορίου πάντες ἀναθεματίζομεν. Τὸν ἀσεβῆ Νεστόριον πάντες ἀναθεματίζομεν. Ὅλη ἡ οἰκουμένη ἀναθεματίζει τὴν ἀσεβῆ θρησκείαν Νεστορίου. Ὁ τοῦτον μὴ ἀναθεματίζων ἀνάθεμα ἔστω. Τοῦτον ἢ ὀρθὴ πίστις ἀναθεματίζει. Τοῦτον ἢ ἀγία σύνοδος ἀναθεματίζει. Ὁ κοινῶν Νεστορίῳ ἀνάθεμα ἔστω.”[3]

Ἐνα ἀκόμη παράδειγμα ἀποτελεῖ ἡ ἑβδόμη οἰκουμενικὴ Σύνοδος. Στὴ σύνοδο λοιπὸν, ἀνάμεσα στὰ ἄλλα, ὑπῆρξε καὶ ἐνδελεχὴς ἀνασκευὴ τοῦ ὅρου τῆς ληστρικῆς ψευδοσυνόδου τοῦ 754, τὴν ὁποίαν σημειωτέον οἱ ἴδιοι οἱ εἰκονομάχοι εἶχαν ἀναγνωρίσει ὡς 7ην οἰκουμενικὴν.

Παρ' όλα ταῦτα οἱ πατέρες τῆς συνόδου δὲν εἶπαν ὅτι οἱ εἰκονομάχοι ἐπίσκοποι ἐν ἀγίῳ Πνεύματι εἶπαν ὅ,τι εἶπαν καὶ ἐμεῖς ἀπλῶς πρέπει κάπως νὰ τὰ διορθώσουμε ἢ νὰ τὰ καλυτερέψουμε τὰ κείμενα, ὅπως ἀκούγεται σήμερα γιὰ τὰ κείμενα τῆς Κρήτης. Ὅχι, ἀλλὰ εὐθέως κατηγόρησαν τοὺς εἰκονομάχους ἐπισκόπους ὅτι ἂν καὶ "ἱερωσύνης ἀξίωμα περιβέβληντο, (ὅμως εἶχαν) τὴν δύναμιν αὐτῆς ἠρνημένοι" (Mansi[4] 401) καὶ πάλιν "τὴν προσηγορίαν μόνην ἔχει ἱερατικὴν, φαύλην δὲ καὶ ἀνίερὸν τὴν γνῶσιν ... ὅτι τὴν μὲν ἀλήθειαν ὑπεκρίθη, τῷ δὲ ψεῦδος ἐπαρρησιάσθη." (ὁ.π. 412) καὶ ὄχι ἀγία σύνοδος δὲν συνέστησαν, ἀλλὰ "καίφαϊκὸν συνέδριον" στὸ ὁποῖο ὅπως μᾶς λένε "γεννήτορες γεγονάσι δυσσεβῶν διδασμάτων" (ὁ.π.) καὶ ἦσαν αὐτοί, ὡς αἰρετικοί, ποὺ "κατεξανίστανται καὶ τῆς ἐκκλησίας καὶ τῆς ἀληθείας" (ὁ.π. 324). Καὶ ὅπως καὶ στὴν Κρήτη, ὅταν χρησιμοποιοῦσαν πατερικὰ ἢ γραφικὰ χωρία τοῦτο, μᾶς λέει ἡ ἀγία Σύνοδος, τὸ ἔκαναν "πονηρῶς καὶ κακούργως" (ὁ.π. 288) καὶ τὸ "ψεῦδος τῆ ἀληθείᾳ συγκαταμίξαντες βουλόμενοι, οἷα (ὡσάν) δηλητήριον ἀνακιρνῶντες μέλιτι" (ὁ.π. 333), κατέληξαν λοιπὸν νὰ εἶναι "ὥσπερ λύκοι βαρεῖς τῆ ποιμνῆ τοῦ Χριστοῦ" (ὁ.π. 324). Διότι ἂν ὄντως, "κατὰ θεῖαν χάριν ἢ ἄθροισις αὐτῶν γέγονε" θὰ ἐκοσμεῖτο ἀπὸ "χάριτι Θεοῦ λαληθεῖσι ρήμασι ... καὶ ἀληθείᾳ" (ὁ.π. 209).

Τελικῶς ἡ σύνοδος ἀναθεμάτισε τοὺς αἰρετικοὺς εἰκονομάχους πατριάρχες Κων/λεως: "Ἀναστασίῳ, Κωσταντίνῳ καὶ Νικήτᾳ τοῖς κατὰ διαδοχὴν τῷ θρόνῳ Κωσταντινουπόλεως προεδρεύσασιν, ὡς νέῳ Ἀρείῳ, Νεστορίῳ καὶ Διοσκόρῳ, ἀνάθεμα. Ἰωάννη Νικομηδεῖας καὶ Κωσταντίνῳ Νακωλείας, τοῖς αἰρεσιάρχαις ἀνάθεμα" (ὁ.π. 416)

Ἐχοντας δεῖξει τὰ παραπάνω, ὀφείλουμε νὰ δώσουμε ἀπαντήσεις σὲ κάποιες ἀπορίες ποὺ τίθενται ὑπὸ ἀδελφῶν οἱ ὁποῖοι καλοπροαιρέτως ἐρωτοῦν, σχετικὰ μὲ τὴν ἀντίδραση κατὰ τῆς αἰρέσεως, δηλ. τὴν διακοπὴ μνημοσύνου. Νὰ σημειώσουμε ὅμως, ὅτι πολλὲς ἐκ τῶν ἀποριῶν ὀφείλονται ὄχι τόσο στὴ ἔλλειπὴ πληροφόρηση, ὅσο στὴν κακὴ πληροφόρηση ποὺ ἔχει δοθεῖ ὑπὸ ἐπισκόπων, πνευματικῶν, γερόντων καὶ θεολόγων, ποὺ προσπαθοῦν, εἴτε ἠθελημένα εἴτε ὄχι, νὰ ἐλαχιστοποιήσουν τοὺς κινδύνους ἐκ τῆς αἰρέσεως καὶ -δυστυχῶς- νὰ διαστρέφουν τὴν ἀγιοπνευματικὴ διδασκαλία τῶν θεοφόρων πατέρων περὶ τοῦ ὀρθοῦ τρόπου ἀντιμετωπίσεώς της, οὕτως ὥστε νὰ δύνανται νὰ κατηγοροῦν ὅσους τὴν χρησιμοποιοῦν.

Κατὰ πρῶτον κατηγοροῦνται ὅσοι διακόπτουν τὸ μνημόσυνο, ὅτι -δῆθεν- κάνουν σχῆμα ἢ ὅτι πηγαίνουν γιὰ σχῆμα. Ἡ κατηγορία αὕτη ὀφείλεται στὴν ἔλλειπὴ, ἕως ἀνύπαρκτη γνῶση τοῦ 15ου κανόνα τῆς, οἰκουμενικοῦ κύρους, πρωτοδευτέρας καλουμένης Συνόδου ἐπὶ Μ. Φωτίου τοῦ 861. Ὁ ἐν λόγῳ κανόνας ξεκάθαρα ἀναφέρει ὅτι ἐφ' ὅσον διαχωρίζεται κάποιος τῆς κοινωρίας τοῦ αἰρετικοῦ ἐπισκόπου του (αὕτη εἶναι ἡ ἀκριβὴς λέξις ποὺ χρησιμοποιεῖται καὶ ποὺ διασαφηνίζει τὴν ὀρθὴ κατανόηση τῆς διακοπῆς μνημοσύνου: "τῆς πρὸς τὸν πρόεδρον κοινωρίας ἑαυτοῦς διαστέλλοντες, ἐκείνου δηλονότι τὴν αἵρεσιν δημοσίᾳ κηρύττοντος"), ὄχι μόνον ΔΕΝ κάνει σχῆμα, ἀλλὰ τούναντίον "σχισμάτων καὶ μερισμῶν τὴν Ἐκκλησίαν ἐσπούδασαν ρύσασθαι." Δηλαδή, ὄχι μόνον δὲν πρέπει νὰ κατηγοροῦνται αὐτοὶ ποὺ διακόπτουν κοινωρία μὲ τὸν αἰρετικὸ ἐπίσκοπο, ἀλλὰ ὅπως ἐξηγεῖ ὁ ἴδιος κανόνας νὰ ἐπαινοῦνται διότι προστατεύουν τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τὴν φθοροποιὸ δρᾶση τῶν (ψεῦδ)ἐπισκόπων: "οἱ τοιοῦτοι οὐ μόνον τῆ κανονικῆ ἐπιτιμῆσει οὐχ ὑπόκεινται ... ἀλλὰ καὶ τῆς πρεπούσης τιμῆς τοῖς ὀρθοδόξοις ἀξιωθήσονται." Ἄξιοι τιμῆς λοιπὸν ἀπὸ τοὺς ὀρθοδόξους εἶναι οἱ "ἀποτειχίζοντες" ἑαυτοῦς τῶν αἰρετικῶν, ἢ "ἀποτειχισθῆναι" σημαίνει ὅτι οἱ ὀρθόδοξοι διαχωρίζονται τοποθετώντας ἓνα "τεῖχος" μεταξύ αὐτῶν καὶ τῶν αἰρετικῶν, ποὺ εἶναι ἡ διακοπὴ κοινωρίας.

Πότε συμβαίνουν ὅλα αὐτά; Ἐρωτοῦμε, διότι κάποιοι ὑποστηρίζουν ὅτι διακοπὴ κοινωρίας γίνεται μόνον META τὴν συνοδικὴ καταδίκη τοῦ αἰρετικοῦ. Ὅμως ὁ εἰρημένος ἱερὸς κανόνας καὶ πάλι, ἀπολύτως ξεκάθαρα, μᾶς σαφηνίζει αὐτὸ ποὺ διαχρονικῶς καὶ καθολικῶς ΟΛΟΙ οἱ

σήμερον τιμώμενοι ὡς ὁμολογητὲς καὶ ἅγιοι θεοφόροι πατέρες ἔκαναν: “πρὸ συνοδικῆς διαγνώσεως ἑαυτοὺς τῆς πρὸς τὸν καλούμενον Ἐπίσκοπον κοινωνίας ἀποτειχίζοντες”. Ἐδῶ, πρέπει κάποιος νὰ ἐμφορεῖται ἀπὸ δαιμονικὴ πλάνη, γιὰ νὰ μὴν καταλάβει αὐτὸ ποὺ μὲ ἀπόλυτη καθαρότητα μᾶς ὀρίζει ὁ κανόνας: ΠΡΙΝ ἀπὸ τὴν συνοδικὴ καταδίκη τοῦ αἰρετικοῦ ἐπισκόπου κόπτεται ἡ μυστηριακὴ κοινωνία. Ἄλλωστε στὸ ἴδιο σημεῖο ἐπίσης μᾶς ξεκαθαρίζεται τὸ πῶς κατανοεῖται ὁ ἐπίσκοπος, τοῦ ὁποῦ κόπτεται τὸ μνημόσυνο: “Οὐ γὰρ Ἐπισκόπων ἀλλὰ ψευδεπισκόπων καὶ ψευδοδιδασκάλων κατέγνωσαν”.

Ἄπ’ ὅλα αὐτὰ γίνεται φανερὸ τὶ ὀφείλει νὰ πράξει ὁ ὀρθόδοξος σὲ περίπτωσι αἰρέσεως, κάτι ποὺ ἀπαντᾷ σὲ μίαν ἀκόμη κατηγορία κατὰ τῶν ἀποτειχισθέντων: ὅτι ὅ,τι κάνουν τὸ κάνουν “ἄνευ λόγου”, “ταράσσοντας τὴν Ἐκκλησίαν”, ἐφ’ ὅσον μάλιστα οἱ αἰρετικοὶ ἐπίσκοποι δὲν ἔχουν καταδικασθεῖ. Σὰν νὰ ἀπαντᾷ σὲ ὅλα αὐτὰ ὁ ἀπόστολος Παῦλος, μᾶς προειδοποιεῖ: “ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἡμεῖς ἢ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ ὑμῖν εὐαγγελίζηται παρ’ ὃ εὐηγγελισάμεθα ὑμῖν, ἀνάθεμα ἔστω. ὡς προειρήκαμεν, καὶ ἄρτι πάλιν λέγω, εἴ τις ὑμᾶς εὐαγγελίζεται παρ’ ὃ παρελάβετε, ἀνάθεμα ἔστω” (Γαλ. 1, 8-9). Γεγονὸς εἶναι ὅτι σὲ ὅλες τὶς ἐποχὲς ποὺ οἱ αἰρετικοὶ εἶχαν “καταλάβει” τὶς διοικητικὰς θέσεις στὴν Ἐκκλησίαν, εἶχαν τὴν δύναμιν νὰ διώκουν καὶ νὰ ἀναθεματίζουν τοὺς προασπιστὲς τῆς Ὁρθοδοξίας, κατηγορώντας τοὺς ὡς “ταραχοποιοὺς καὶ διασπαστὲς τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας”, παραδείγματα (ὀλίγα ἐκ τῶν πολλῶν), ἀποτελοῦν τὰ συνοδικὰ ἀναθέματα κατὰ τῶν ὀρθοδόξων ἀπὸ τὴν πατριαρχικὴ σύνοδο τοῦ λατινόφρονος ἐνωτικοῦ πατριάρχου Κων/λεως Ἰωάννου Βέκκου[5], καθὼς καὶ τὸ ἐπίσης συνοδικὸ ἀνάθεμα τοῦ ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ ὑπὸ τοῦ, κατόπιν ἀναθεματισθέντος, αἰρετικοῦ πατριάρχου Κων/λεως Ἰωάννου Καλέκα[6]. Στὸ ἐρώτημα τοῦ γιὰτὶ κατεδικάζοντο οἱ ὀρθόδοξοι, τὴν ἀπάντησιν μᾶς τὴν δίνουν οἱ ἴδιες οἱ ἀποφάσεις τοὺς: διότι εἶχαν διακόψει οἱ ὀρθόδοξοι τὸ μνημόσυνο τῶν αἰρετικῶν - πρὶν αὐτοὶ καταδικασθοῦν ἀπὸ ὀρθόδοξη Σύνοδο- ἐπομένως καὶ κάθε ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία μαζὺ τοὺς. Αὐτὸ εἶναι ποὺ ὀρίζεται καὶ στὸν 15ο κανόνα τῆς πρωτοδευτέρας Συνόδου, ὅπως ἦδη εἶδαμε.

Βεβαίως, μετὰ τὴν ἐπικράτησιν τῆς Ὁρθοδοξίας οἱ διώκτες πατριάρχες καὶ ἐπίσκοποι καταδικάζοντο καὶ συνοδικὰ, καὶ ἦσαν αὐτοὶ ποὺ ἀνεθεματίζοντο, ἐνῶ οἱ ὀρθόδοξοι ἐτιμοῦντο, ὅπως μαρτυρεῖ καὶ τὸ Συνοδικὸν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Τέλος, ἐρωτῶνται οἱ ἀποτειχισμένοι, ποῖον ἐπίσκοπο μνημονεύουν στὴν θέσιν αὐτοῦ ποὺ τοῦ ἔχουν διακόψει τὸ μνημόσυνο. Καὶ μόνον αὐτοῦ τοῦ τύπου ἢ ἐρώτησιν φανερώνει δύο ἐξαιρετικῆς σημασίας προβλήματα ποὺ διακατέχουν τοὺς ἐρωτῶντας. Ἀφ’ ἐνός, φανερώνεται ἡ πλήρης ἄγνοια τοῦ 15ου κανόνα τῆς πρωτοδευτέρας Συνόδου, (ποὺ ἀκροθιγῶς ἀναλύθηκε ἀνωτέρω), τόσο τοῦ “γράμματος”, ὅσο καὶ τοῦ θεολογικοῦ ὑποβάθρου στὸ ὁποῖο στηρίζεται. Τὸ νόημα τοῦ κανόνα, πέραν τῆς ρητῆς ἀναφορᾶς ποὺ κάνει γιὰ διακοπὴ μνημοσύνου “πρὸ συνοδικῆς διαγνώσεως”, πρὶν δηλ. καταδικασθεῖ ὁ αἰρετίζων ἐπίσκοπος ἀπὸ ὀρθόδοξη σύνοδο, ἐπιπλέον ΔΕΝ ὀρίζει τὴν ἀλλαγὴ μνημοσύνου, τὴν εἰσαγωγὴ δηλ. τοῦ μνημοσύνου ἄλλου ἐπισκόπου, κάτι ποὺ εἰδάλλως θὰ ὤφειλε νὰ τὸ λέει ρητῶς. Τοῦτο συμβαίνει διότι παρότι ὁ κανόνας τὸν αἰρετίζοντα τὸν ὀνομάζει ὡς ψευδεπίσκοπο (ἐνεκα τῶν κακοδόξων ἑτεροδιδασκαλιῶν ποὺ κηρύττει), τοῦτος ὀφείλει νὰ ἐλεγχθεῖ, νὰ ἀπολογηθεῖ καὶ ἐφ’ ὅσον παραμένει ἀμετανόητος, νὰ καταδικασθεῖ ὑπὸ τῆς ὀρθοδόξου Συνόδου. Μόνον μετὰ ἀπὸ τὶς εἰρημένες διαδικασίαι καὶ τὴν καθάρσιν τοῦ αἰρετικοῦ, μπορεῖ νὰ ψηφισθεῖ νέος, ὀρθόδοξος αὐτῆ τῆς φορᾶ, ἐπίσκοπος γιὰ τὴν συγκεκριμένη ἐπισκοπὴ. Τότε πλέον ἐπαναλαμβάνεται ἡ μνημόνευσι τοῦ νέου, ὀρθοδόξου αὐτῆ τῆς φορᾶ, ἐπισκόπου.

Ἀφ’ ἐτέρου ἐκφράζεται ἡ ἐπισκοποκεντρικότης κατὰ Ζηζιούλα, ἢ ὁποῖα συνιστᾷ μίαν βαθειὰ ἀντιπαραδοσιακὴ καὶ ἀντιεκκλησιαστικὴ διδασκαλία, ἢ ὁποῖα, ἔχοντας κυριεύσει ἀρχικὰ ὅλες τὶς Θεολογικὰς Σχολὰς πλέον ἔχει περάσει, ἐκλαϊκευμένη, στοὺς ἀπλοὺς ἱερεῖς, μοναχοὺς καὶ λαϊκοὺς. Σύμφωνα μὲ αὐτὴν κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι, ὄχι ὁ Χριστὸς ἀλλὰ ὁ ἐπίσκοπος,

καὶ ἡ μνημόνευση τοῦ ὀνόματός του στὴν θεία Λειτουργία τὴν καθιστᾶ “ἔγκυρη”! Πράγματι μεγαλύτερη βλασφημία ἀπ’ αὐτὴν δὲν ἔχει ξανακουσθεῖ! Δὲν εἶναι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ποὺ ἀγιάζει τὰ θεία μυστήρια, ἀλλὰ τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχιερέα, ὅσο ἀσεβῆς ἢ ἀμαρτωλὸς κι ἂν εἶναι! Ἡ παντελῶς ἀμάρτυρη τόσο ἀγιογραφικὰ ὅσο καὶ πατερικὰ, τούτη καινοφανὴς διδασκαλία ἔχει τὶς ρίζες τῆς στὴν παπικὴ ἐκκλησιολογία Communio, βάσει τῆς ὁποίας θεμελιώνεται καὶ δικαιολογεῖται, μετὰ τὴν Β’ Βατικανὴ “Σύνοδο”, τὸ παπικὸ πρωτεῖο, τὸ ὁποῖο ἐπιθυμεῖ ὁ Ζηζιούλας νὰ μεταφέρει καὶ στὴν καθ’ ἡμᾶς Ἀνατολή.

Κλείνοντας τὴν μικρὴ αὐτὴ ιστορικοθεολογικὴ ἀναφορὰ εὐχόμεσθε ὅπως τὸ μικρὸ μας πόνημα ἀποτελέσει ἀφορμὴ καλοῦ προβληματισμοῦ στοὺς καλόπιστους ἀδελφοὺς ποὺ παραμένουν σὲ κοινωνία μὲ τοὺς αἰρετικούς οἰκουμενιστές, οὕτως ὥστε ὅλοι μαζὺ νὰ ἀποτελέσουμε τὸ μεγάλο μέτωπο τῆς ὀρθοδόξου ἐνστάσεως ἐναντι τῆς αἰρέσεως, τὸ ὁποῖο χάριτι Θεοῦ θὰ ὀδηγήσει στὴν κατάλυσή της καὶ σ’ ἓναν νέο θρίαμβο τῆς φιλάτης Ὀρθοδοξίας. Ἀμήν!

Γέρων Ἐφραίμ Προδρομίτης
Ἱερομόναχος Δαμασκηνὸς Προδρομίτης
Μοναχὸς Μᾶρκος Προδρομίτης
Μοναχὸς Βαρσανούφιος Προδρομίτης

---

[1] ἐνδεικτικὰ μόνον ν’ ἀναφέρουμε, ὅτι καὶ αὐτὲς οἱ αἰρετικὲς ψευδοεκκλησίαι συγκροτοῦν “συνόδους” οἱ ὁποῖες συνάσσουν τὸ σύνολο τῶν ἐπισκόπων τους, παράδειγμα εἶναι ἡ παρουσία 2500 παπικῶν ἐπισκόπων στὴν αἰρετικὴ Β’ Βατικάνεια “σύνοδο”. Ὅποια διαφορὰ πρὸς τὴν “Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο”...

[2] Schwartz, E., “Ἀπόφασις ἐξενεχθεῖσα κατὰ Νεστορίου ἢ καθαιροῦσα αὐτὸν”, Acta Conciliorum Oecumenicorum (ACO) Ephesenum I,1,2 Berlin & Leipzig: Walter De Gruyter, 1927, σελ. 54

[3] ὁ. π. σελ. 35-36

[4] Mansi, J. D., Sacrorum Conciliorum nova, et amplissima collectio, vol. 13, Florentiae, 1768

[5] Χαρακτηρηστικὰ στὴ σύνοδο τοῦ 1277, ὁ Βέκκος καὶ σύνολη ἡ πατριαρχικὴ σύνοδος ἀποφάσισαν: “Διὸ καὶ κατὰ τὴν δοθεῖσαν ἡμῖν ὑπὸ τοῦ παναγίου Πνεύματος ἐξουσίαν, κατὰ μὲν τῶν ἱερωσύνης ἐχόντων ἐν οἰωδῆτινι τάγματι, εἴτε ἀρχιερατικῶ σεμνύνονται ἀξιώματι, εἴτε πρεσβύτεροί εἰσι τὸν βαθμόν, εἴτε διάκονοι, κατὰ τούτων πάντων καθαίρεισιν ἀποφαινόμεθα καὶ ἀφορισμὸν καὶ ἀνάθεμα. Κατὰ δὲ τῶν ἄλλων πάντων ἀπλῶς ... ἀφορισμὸν ἀποφαινόμεθα καὶ ἀνάθεμα.”, Laurent, V. et Darrouzes, J., Dossier Grec de l’ Union de Lyon, Paris, 1976, σελ. 467

[6] “Ἔτσι ὁ πατριάρχης Ἰωάννης Καλέκας ἀποφάσισε: “Τὸν Παλαμᾶν καὶ τοὺς ὁμόφρονες αὐτοῦ, καὶ πάντα τὰ ἀσεβῆ αὐτῶν δόγματα, οἰκειότερον δὲ εἰπεῖν παραληρήματα, τοὺς δὲ ἐκδικοῦντας, καὶ ἐκλαμβάνοντας, καὶ ἐκδεχομένους τὰ ἐν τῷ Τόμῳ κατὰ τὴν αὐτῶν ἐξήγησιν, μᾶλλον δὲ φλυαρίαν... (οἱ ὁποῖοι ἐτόλμησαν) ἀκανονίστως καὶ ἀκρίτως ἀποκόψαι τὸ μνημόσυνόν μου, τῷ ἀπὸ τῆς ζωαρχικῆς καὶ ἁγίας Τριάδος δεσμῷ καθυποβάλλομεν, καὶ τῷ ἀναθέματι παραπέμπομεν.” P.G. 150, 863D

<http://www.vimaorthodoxias.gr/agioreitika-nea/epistoli-ton-roumanon-agioreiton-pateron-tis-skiteos-tou-timiou-prodromou-agiou-orous/>